

POSTANOWIENIE

Dnia 6 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa P. D. i M. C. - jako następców prawnych J. D.
przeciwko P. S.A z siedzibą w L., Oddział S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 6 listopada 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda P. D.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 17 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powód P. D. - następca prawny J. D. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 kwietnia 2019 r., zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 30 grudnia 2015 r., którym zasądzono na rzecz powoda od pozwanego P. S.A. z siedzibą w L. kwotę 8 097,33 zł, umorzono postępowanie co do kwoty 664 000 zł oraz oddalono żądanie pozwu w pozostałej części, poprzez oddalenie powództwa również w części, która została uwzględniona w wyroku Sądu I instancji, oddalenie apelacji pozwanego w pozostałej części oraz oddalenie apelacji powoda.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

W niniejszej skardze oparto się na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że do oczywistej zasadności skargi doszło w wyniku oczywistych i kwalifikowanych naruszeń przepisów prawa materialnego i procesowego w postępowaniu przed Sądem odwoławczym, a wydane orzeczenie jest - zdaniem skarżącego - niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa.

Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania oparte na przesłance określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna bez głębszej analizy przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Przy tym przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Strona skarżąca nie uczyniła zadość wymaganiom stawianym prawidłowemu uzasadnieniu powołanej przez siebie przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania. Przede wszystkim w uzasadnieniu wniosku nie wskazano, które przepisy prawa skarżący uważa za naruszone, ani w jaki sposób ich naruszenie wpłynęło na wydanie oczywiście nieprawidłowego wyroku. Cały wywód ma charakter ogólny, nie został oparty ani na konkretnych przepisach, ani na konkretnych opisach ich naruszeń. Z tej przyczyny Sąd Najwyższy nie mógł poddać ocenie toku rozumowania skarżącego. Nie wystarcza przy tym ogólne odwołanie się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, gdyż wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Do spełnienia tego wymagania konieczne jest pełne uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z perspektywy powołanych w nim przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie wystarcza odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli wskazano w nim tożsame argumenty (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Wymaganie to uzasadnione jest okolicznością, że postanowienie w przedmiocie przyjęcia skargi do rozpoznania zapada podczas innego posiedzenia i w innym składzie niż rozpoznanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.